

ККД РОБОЧОГО ДНЯ

Як вивільнити час для безпосередньої організа-торської і політичної роботи з молоддю, добре знати стан справ у комсомольських організаціях, подавати їм практичну допомогу?

Соціологічне дослідження, проведене Науково-дослідним центром Вищої комсомольської школи при ЦК ВЛКСМ серед працівників райкомів, показало, що найбільше часу забирає підготовка документів.

Наскільки це типово, підтвердив хронометраж тижня одного з райкомів комсомолу Москви, дзю міськомів Підмосков'я, деяких райкомів Сталро-полля.

Природно, аналіз діяльності первинних організацій, узагальнення досвіду їхньої роботи неминуче знаходять і знаходять своє відображення в документах (рішеннях бюро, пленумах, перспективних планах і програмах тощо), і їх підготовка буде зв'язана із значними затратами часу і зусиль працівників. Але ці затрати часу можна скоротити. Цьому сприяли б упорядкування інформаційних запитів як «згори», так і «знизу», уніфікація і стандартизація документів, удосконалення навчальних програм апаратного навчання.

Друге місце по часозатратах займає участь комсомольських керівників у різного роду нарадах і засіданнях. 75 процентів з опитаних секретарів райкомів, 47 процентів секретарів комітетів комсомолу, 42,6 процента інших категорій комсомольських кадрів витрачають на наради в середньому 1,5—2 години щодня.

Безсумнівно, наради, засідання — ефективний спосіб залучення комсомольських активістів до справ районної організації. Вони прискорюють процес передачі інформації, прийняття рішень, підвищують індивідуальну й колективну відповідальність за їх виконання.

Але чи всі наради такі необхідні? У першого секретаря найбільший обсяг нарад припадає на участь у засіданнях за викликом вищестоящих органів (52,3 процента). Значна частина перших секретарів протягом тижня не мала взагалі вільного від нарад робочого дня. Тим часом, другий секретарів, заборгованого разу не викликали в цей період вищестоящих комітетів комсомолу, і в основному вони були організаторами різних нарад усередині апарату.

Як неважко помітити, вільного часу у першого секретаря на цей вид навантаження зв'язане з нерозподілом обов'язків представництва. Аналіз показав, що не було потреби з кожного питання викликати тільки перших осіб. У даному разі йдеться не про скорочення кількості нарад (що від райкому не залежить), а про розумне їх зменшення для конкретної категорії працівників — перших секретарів. Подібні приклади можна було б продовжити.

І такий момент. Незважаючи на зрості технічні можливості, матеріали, проекти постанов, як правило, заздалегідь не друкуються, не розсилаються, а оголошуються в ході засідань, що негативно позначається на їх результатах і, звичайно, забирає багато часу.

Таким чином, більше половини дня займає підго-

товка документів і участь у нарадах і засіданнях. Чи виправданий такий розподіл часу в умовах роботи районного комітету комсомолу?

Разом з тим дослідження показують, що на первинні організації у працівників райкому випадає менше десятої частини робочого дня.

Понад 60 процентів опитаних працівників буває в організаціях один і менше одного разу на тиждень. Чи влаштує їх таке становище? Ні — це відповідь абсолютної більшості. Проблема в тому, як зб-

межити нерациональні затрати часу, підвищити ефективність управлінської праці.

В окремих комітетах комсомолу встановлено суворий мінімум часу перебування в первинній організації. Наприклад, у деяких райкомах проводиться лінія на те, щоб інструктор був в організації не менше 3 днів на тиждень.

Якщо подивитися на плани апаратного навчання в райкомах, то незалежно від того, що в них мало уваги приділяється питанням організації робочого дня, особистому плануванню роботи, поширенню кращого досвіду, наявних способів і навиків управління.

Вдосконалення роботи комсомольського комітету — ось основний резерв економії робочого часу.

Б. РУЧКІН, зав. сектором НДД ВКШ при ЦК ВЛКСМ, кандидат історичних наук, доцент.

НОВИ-

НАС ОБ'ЄДНАЛО СЛОВО

У нашому класі є літературний гурток «Струмок». На його засіданнях ми знайомимося з творчістю сучасних поетів і письменників, оволодіваємо секретами художньої майстерності, обговорюємо свої перші проби пера. Кращі вірші, етюди вміщуємо в рукописному альманасі «Юні початківці». Наші твори друкують також на сторінках районної газети.

Ведє літературний гурток учителька Ольга Іванівна Чурик. Вона завжди радість нам, як писати, допомагає знайти цікаву тему. Коли Ольга Іванівна говорить про вади віршів, то робить це дуже тактовно, так, що нікому не буває боляче її соромно.

Ще під час літніх канікул усі ми їздили разом з колгоспною художньою агітбригадою на ферми, в тракторні бригади. А минулої осені літтурківці нашого класу, збираючись, читали вірші про працю і рідний край, про хлібні ниви і славних наших трударів.

У січні ми знову побували в гостях у тваринників колгоспу. Літературний вечір називався так: «Ми працюємо разом, що в творчості перейшли».

Початкуючи поети читали тут свої вірші про матерів і старших сестер, про односельчан, котрі по-ударному працюють на тваринницькій фермі. Особливо великий успіх випав на долю Тамари Ляшко, котра прочитала власні вірші, присвячені своїй матері Софії Григорівні, передовій доярці колгоспу «Зоря». Наприкінці літературного вечора восьмикласники дали цікавий концерт.

М. БУТКЕВИЧ, учень 8 класу, с. Варааївка Долинського району.

1.—

ТОГО веселого сонячного ранку я їхав на риболовлю в сусіднє село Осипну. Обабіч дороги дрімала і синя великий яблуневий сад, зеленіли рядки буряків, справа — буяли пшениці.

На невеличкому підвищенні дорога круто завертає ліворуч, потім праворуч і далі біжить униз до гайка, за яким у глибокій ярузі синіє ставок.

У кожного рибалки є свої улюблені місця: є вони й у мене. Ой там, за розлогою грушево-дичкою, за молодими осокорами, де жили Золотаренки...

Звідти, з-за осокора, і випішло двоє хлопчиків. Один, певно, другокласник, другий років на три старший. Вони вели на повідку цуцька. Завсередали до ліска. Подумалося: мабуть, шукачі пригоди зі своїм чотириногим другом.

Розмотують вудочки. І тільки тепер помічаю хлопчину, що сидить за куцям рогозу.

Питаю малого рибалку, як і годиться в таких випадках:

— Ключе?

— Не дуже. А у вас немає маленького гачка?

— Йди, дам... То не твої друзі пішли з собакою?

— Мої.

— Куди ж вони просту-ють? Слідопити?

— Та... поведи вблизати свого Шарика.

— Що, що? Вблизати?

— Він півника задавив, і їхній батько наказав його вбити...

З жахом уявляю, як не сталося. Он той лісок за півкілометра, за пагорбом. Там, на галявині, зелена, соковита трава, квіти. Хлопчак прив'язав собаку до ясеня і почав... бити паличками...

Насправді було ще жахливіше. Хлопці повернулися самі і присіли біля нас на траві. Мій сусід, маленький рибалка, спитав:

— Капеч Шариков?

— Ага! Прив'язали до дерева. Петько спочатку йому ноги дрючком перебив, Шарик сказував. От смішно було! Ну, а потім добили...

Перебили ноги... Скавучав... Сміялись... Яка душевна глухота! І це зробили хлопчак, що гуляв з песиком, котрих він стрічав біля воріт після уроків. А хай би хто спробував зачепити їх!...

... Того ж року знайома вчителька, відвідуючи сво-

їх учнів, побачила, як дівчатка... дерла гороб'ячі гнізда. Пташки страшенно цвірілчали, наче благали не чіпати їхніх дітей. А гороб'ята... їх безжалісно викидали з гнізд, потім віддавали на розправу ко-там...

— Що ви робите?! — обурилась учителька.

— Знищуємо! Вони дуже шкідливі. Ключуть соняшники, пшеницю, просо, нічого їх жаліти...

До речі, і про котів. Вони рідко бувають ідеальними, частіше — шкідливими. Можуть вихлестати сметану або поцупити шматок риби чи ковбаси. Певно, і той, про якого хочу розповісти, не був праведником. За що, за яку провин-

у, степів, озер, до аського живого. У школі на уроках, на виховних годинах ту лю-бов зміцнюють, утворюють учителі, класні керівники, вихователі. Вона поглиблюється в гуртках юна-тів, юних друзів приро-ди.

То, може, жорстокість виховує у сім'ї? Може, вона народжується у ву-личній компанії? Як пояс-нити, що наші добрі, мні, слухняні діти рантом поз-нають чинити жорстоко?

3.—

Я ДОВГО думав над цим. І дійшов висно-ву, що корінь зла — в байдужості, черствості, не-

уцтві, невмінні цінити й берегти красу.

Я спитав у хлопчиків, навіщо вони рубали дере-ва. Один відповів: відро-стуть, гляньте, як їх бага-то. Багато! Цілий гайок біля річки, на лужку. І на болітцях ростуть, тягнеть-ся до сонця. Отже, байдуж-же, якщо з десятків зруба-ли...

Я спитав учнів, а чи хтось із них посадив, до-глянув хоч одне деревце, беріг від посухи, від моро-зів, поливав, доглядав? Виявилось — ніхто...

У батька, що послав хлопчиків убивати собаку, й гадки не було про жор-стокість. Він не мав часу, лоспівав у тракторну бригаду. А дітлахів вчили. Що за горе, як вони вб'ють Шарика? У дворі бігає ще двоє цуценят. На одно більше, на одно менше...

Такі поодинокі прояви — лише півбіди. Біда — це тоді, коли від такого знищення хлопчак ді-стають задоволення, ко-ля мук тварин, хоч би й то-го ж kota, що борався в петлі, викликають у них сміх. І що ще гірше, ще жахливіше — це коли у дітей через деякий час ви-никає бажання повторити подібне...

А дівчатка в історії з го-

роб'ячій? Вони твердо пе-рестали, що ці пташки... «вредні».

Якось одна з редакцій газет дала мені завдання написати статтю про жи-вий куток у школі. Пошу-ки в рідному й сусідньо-му районах нічого не дали. Знайшов я його, і зовсім невеличкий, аж у Аджам-ці. Там жили одна черепа-ха і кілька морських сви-нок...

Хто з нас не пам'ятає тих часів, коли в сільських школах були і теплиці, і голубинки, і невеличкі па-сіки, і живі кутки з різни-ми звірятами, і кріпчат-ники...

Кожної весни, перед тим як провести свято птахів, у

Цікаво? А жайвір поклюв після того гніздо...

Може, знайдеться хтось і скаже, що це не жорсто-кість, а лише незнання. Правильно. Так чому ж ми, ті, що знаємо, як слід чинити, мовчимо?

В особистих господарст-вах колгоспників ростуть підсвинки, кабанці. І ми розуміємо, для чого. Не для екзотики. Є кури, кач-ки, гуси, індички. Теж для користі.

Мій добрий знайомий, коли зайшла мова про це, сказав:

— Коли ми забуваємо кабанця чи ріжемо курей, я дітей відсилаю в кім-на майдал, до бабусі. Де

ГРАНІ МОРАЛІ

ЖОРСТОКІСТЬ

(РОЗДУМИ СІЛЬСЬКОГО ВЧИТЕЛЯ)

4.—

ЄЩЕ ОДИН прояв жорстокості. І його джерело — цікавість. Так, так, цікавість. Поєднана з нецвітвом, з незнанням природи...

Скільки разів доводи-лось бачити, визнавати про-такі — не з книг, а з жи-вого життя!

Кілька хлопчиків поліз-ли до гнізда чорногогуза, щоб побачити, яке воно там, угорі, якого кольору, величини яйця. Брали в руки, розглядали, забрав-ли одне, підкакали гусяче. Ці-каво ж, що з того буде. Чорногозу викинули геть і свої, і гусяче, залишив-шись того літа без потом-ства...

Тракторист приїхав із по-ля двох зайченят. Помі-стив їх між креселятами. Цікаво ж, що буде. Крел-ця вбила зайченят...

Жінки на буряках зупи-нилися. Їх кликала подру-га, щоб ішли подивитися на гніздечко жайворонка. Брали в руки маленькі ря-бені яєчка. Це ж цікаво!

для них це видовище!

І додав:

— Приїде час — вони зрозуміють сувору необ-хідність цього. Але в їхніх серцях не буде байдужес-ті, а тим паче жорстокості.

Так, жорстокість — це прояв сили, жоробрості, си-ли волі. Вона скоріше — слабкість духу. Хіба може сильна духом, благородна людина втішатися, зніжа-ючись над слабшим, без-захисним створінням?

Жорстокість. Чи варто було про неї говорити? Її прояви нечасті в нашому житті. Нація ж дівчора — хороша, справдливо. Скільки можна було б за-вести прикладів, як наші хлопчики і дівчатка вчу-чають з білих птахів, з ві-деревця, а цілі алей, цілі сади!

Але... Як же бути з он-ми окремими знищеними деревцями? Як бути з та-ми окремими скривджени-ми звірятами?

М. СТОЯН, с. Панчєве Новомиргородського району.

Від редакції: Школярі читачі! Якщо вас хвилю-вала тема, порушена в цьому матеріалі, напишіть нам. Що ви про це ду-те?

КОНКУРС З БОРОШНА І ПАТОКИ

Слова з веселої пісні про російські пряники можна було б поставити епіграфом до розповіді про цей конкурс. Він так і називався — «Гостинна господарка». А організували і провели його в УТО «Кіровоград» працівники комплексу «Госгоспар».

Рецепти приготування солодощів до чаю чи, скажімо, тортів «Кіровоградський» кожна з учасниць конкурсу знала, що називається, «на зубок». А от кому з них удалося добитися найкращого реального втілення їх у конкретному кухонному виробі, вирішувала спеціальна комісія. І навіть вона, при всій своїй безпристрасності, змушена була визнати, що кожна з дівчат виявила неабиякі здібності.

На знімках: учасниця конкурсу «Гостинна господарка» Валя Брехунець, Галля Бережна, Аліса Бойко, Валя Євкова.

Фото В. ГРИБА.

БУДНІ ПТУ

ЛИШИЛИСЯ

ЗАДОВОЛЕНИМИ

Нещодавно на базі Олександрійського сільського профтехучилища № 3 відбулася обласна олімпіада з російської літератури, англійської та німецької мов. Протягом двох днів учні з 22-х сільських і міських профтехучилищ області демонстрували свої знання і вміння.

Учасники олімпіади ознайомилися з ленінською кімнатою, бібліотекою, навчальними кабінетами, майстернями, спортивним залом училища. Але найбільше запам'ятався гостям тематичний вечір, що його організували викладачі української літератури.

Зі сцени будинку культури селища Жовтчевого члени художньої агібригади третьокласники Олексій Катаєв, Сергій Бондаренко, Тетяна Мартовицька, Валентина Коваленко, Тетяна Метлика, Олена Швець і першокласниця Людмила Волощук повідали присутнім про діяльність підпільної організації міста, що боролася з окупантами в роки Великої Вітчизняної війни. До її складу входили комсомольці Сашко Шакало, Михайло Олєфіренко, Володя Груша, Петро Дігтар та інші.

Потім колектив художньої самодіяльності училища порадував усіх запрошених своєю майстерністю. Особливо сподобався присутнім виступ майстра виробничого навчання, заслуженого діяча культури УРСР Вячеслава Мефодійовича Кумейка.

П. ОЛІЙНИК,
викладач Олександрійського ССПТУ № 3.

РИБА ПОТРЕБУЄ ДОПОМОГИ

На території нашої області багато водойм. У них водяться чимало риби. Дихає вона, як відомо, розчиненим у воді киснем. Узимку ж, коли наші річки та водойми закриваються льодом, доступ кисню у воду утруднюється. До того ж кисень потрібен не тільки рибі, а й іншим водним організмам.

Коли об'ємна густина розчиненого у воді кисню падає нижче норми, риби починають поводитися неспокійно. Вони знімаються з місця зимівлі й вирушають у пошуки багаті на кисень води. А не знайшовши її, гинуть.

Урятувати рибу від задухи може лише людина. На місцях, як правило, організують контрольні пости по нагляду за поведінкою риби. Щоб збагатити воду на кисень, можна використати мотопомпи, поливний й пожежні машини, котрі розсівали б воду в

повітрі. Збагатившись киснем, вона позертається у водойми. В разі, якщо подібної техніки не вистачає, прорубують ополонки, через які кисень з повітря потрапляє у воду. Треба постійно стежити за тим, щоб ополонки не замерзли. Можна ставити в них скляні склянки.

Якщо є можливість, слід також очищати лід від снігу. Тоді сонячні промені проникають через лід у воду. Внаслідок цього водні рослини починають поглинати вуглекислоту, виділяючи при цьому кисень.

Риба — багатство наших річок і водойм. Наше завдання — зберегти її.

А. КОЗЛЕНКО,
державний інспектор
Кіровоградської дільниці
Дніпродержинспекції.

ЗМАГАННЯ

УСПІХ ЮНИХ ШАХІСТІВ

Понад сто юних шахістів з 14 шкіл сіли за чорнобілі дошки в Олександрівському районному Будинку піонерів. Цей турнір був присвячений 60-річчю Всесоюзної піонерської організації імені В. І. Леніна.

Про напруженість поєдинків свідчив той факт, що однакову кількість очок набрали відразу представники Красносіпської, Бірківської і Голі-

ківської десятирічок. Друге і третє місця посіли команди першої та другої середніх шкіл Олександрівки.

Близького успіху добилися п'ятикласники П. Потапенко (с. Бірки), М. Сачок (с. Красносілля), С. Кравченко (с. Голикове), котрі не програли жодної партії.

М. РАНСЬКИЙ.

Олександрівський район.

Урожай був високим. Відра у хлопців і дівчат швидко добилися величезних золотавих качанів. Зсипали їх у тракторний причіп, що стояв край поля. Дехто з хлопців одразу подав ера-пропозицію: «Навіщо нести качани у відрах? Кидати їх прямо в причіп».

Так качани ламатимуться, губитиметься зерно, — не погодився Попов. Хлопці тільки махнули рукою і почали «експеримент». Але перервали його швидко, бо в когось качан виприсикував з рука і добрише влучив суцідом. Той сердито потер лоба і буркнув:

— Ану нас! Льонька мав рацію...

Льонька ж уже два дні мучився над проблемою. Перші дні ламали кукурудзу скочом. З веселим хрумтінням качан відпадав від стебла, штуркотіло його листя, і ось вони вже на долоні — пернята, що приліпилися на качані одне біля одного. Та минуло кілька днів, і у школярів, особливо у дівчат, на руках з'явилися подривини, а то й порізи, заболіли ладони. Природа наділа на качани по кілька сорочок з листя, і треба було докласти зусиль, щоб звільнити качан з полону. То як же полегшити роботу?

Розв'язка знайшлася наступного дня, коли хлопці напробували на полі простий інструмент. Це був з одного боку загнутий гвіздом, що мав розп'ясування, трошки загострений кінець. Отаким саморобним позначком можна було швидко й легко розрізати на качані листя, не пошкодивши насіння.

І діло пішло значно швидше. Скоро на колгоспному току виростило гора качанів.

І одного разу школярі попрямували не на поле, а сюди. Перевіряючи очисну кукурудзу було, звісно, легше, ніж ламати її. Не дуже заважає навіть осінні дощі, бо тоді робота переміщлася в пониклі. В класі розгорнули змагання за те, хто найбільше качанів перебере за день. Один із хлопців вирішив схитрувати. Він брав два великих качани, закріплював їх у відрі у формі букви «Г», потім клав у нього тільки п'ять сім качанів — і пошудка була позня. Ледачкуватий «винахідник» це й лохвалася, що він працює найбільше. Але ось Попов, ставши з ним поруч, штовхнув його відро своїм, наповненим уцерт, качанів ввали на дно напівпорожнього відра, і обман було розкрито. Та ще й гострі на зник однокласники Алла Груша, Люда Сичова, Ліда Бузда підняли хитруна на німі.

Робота в колгоспі ще більше здружила клас. Повернувшись із поля чи току, хлопці і дівчата гуртом збиралися до сільського клубу подивитися на фільм. Часто там грав баян Леоні Попов. Тоді всім класом співали народні пісні. Розчухали нові естради, бо що ж то за робота, що за відпочинок без пісень!

VII.

У дев'ятих—десятих класах класним керівником у Леоніда Попова була вчителька хімії Галина Антонова Кучеренко. Її вона на засіданні підпочинку. Невисока, з привітним лицем, стрічав мене біля хвіртки.

Квітень. Терпко пахне земля на невеличкому городі вчительки. Десь із-за сусідніх будинків здіймається сивий шлейф диму. То палять торішні метали. Запізніла весна додала владніше зове людей до землі. Та і в ті гарячі весняні дні вони з неослабним інтересом стежили за космічним польотом свого земляча, Леоніда Попова. І Галина Антонова знову й знову розповідає людям, яким він був, її учень, підкорювач космосу, один із родинних орлів стенових.

Проходимо до хати. В заглибленні світлиці мені впадають у вічі моделі літаків.

(Продовження. Поч. у №№ 2, 3, 5, 6, 7, 10, 11 за 5, 7, 12, 14, 16, 23 та 26 січня ц. р.)

— То снігове захоплення, — пояснює Галина Антонова. — Він працює в цій галузі. А мов — ось... На столі — книга О. Белиза «Стрибок у ніщо», Г. Альтова «Легенди про зорихних капітанів», мігачає чорний «Наука і людство»...

— Учні пішли далі за нас, — усміхається вчителька. — Доводиться наздоганяти...

Льоня вчився завжди з охотою, був допитливим, не боявся ніякої праці. Космічній праці його колишнього учня — це результат його наполегливої роботи над собою, прагнення завжди і в усьому бути «корисним людям».

У старших класах Леонід Попов не став якимсь іншим, ніж раніше. Ного знали як завзятого жардуня, широго товариша, вдуманого учня. Юнак мав кілька улюблених предметів. Хімія була серед них. Тут, до речі, було море можливостей позначати, на що ти здатний. Сьм, наприклад, на уроці проводять хімічні реакції, розбавляють газів. Для цього потрібні скляні трубки, зігнуті під різними кутами. І Леонід залюбки допомагає вчителям.

А справа це не така вже й проста. Та ось розм'якає над полум'ям спиртівки скляна трубка, затиснута в хлопцеві руці. Тепер її треба трошки стиснути по довжині і обережно зігнути під потрібним кутком.

Ну от і все. Тепер ще одну, і ще... Якраз вистачить для дослідів. З роботою впорався швидко, тому до сьм часу лишилося ще й на розв'язання задач. Отак уроки за уроком — не помітиш, як і час минає.

У ті роки в школах саме впроваджували виробничі навчання. Як і більшість учнів, Льоня охоче освоїв цю роботу. Один із перших прихвильників класу машинобудівства і креслення. Працював тут з дитинства Тимофій Гнатюк Мендикосівський — відмінний спеціаліст, педагог з покликанням. Льоня завжди із захопленням спостерігав, яким слухачем стає метал, коли викладач береться за ручку токарного чи свердлувального верстата. Чи зможе так він? Треба вчитися!

І хлопцеві уважно слухав поради майстра-викладача. Сьм затиснуто в патроні токарного верстата заточку. Власне, це поки що просто шматок металу. Та різьбачить його електричний верстат. Зараз на свердлувальному верстаті просвердлюють центральний отвір і два бокових, для кріплення, і фланець готовий.

Пізнаєш пізнаєш й складні деталі — різноманітної конфігурації осі, втулки тощо.

— У Києві мала відбутися республіканська виставка учнівської технічної творчості, — згадує Тимофій Гнатюк Мендикосівський. — І ми відібрали на неї зразок деталі, що застосовуються на підприємствах вугільної промисловості. Їх було виготовлено руками наших старшокласників. Чимало деталей зробив тоді й Льоня Попов.

Побувала на тій виставці й діюча модель шахтної відкатки — гордість юних умільців. На дикувотому планшети розміром з великий стіл імітували шахтний гірничий двір. Були тут електровози з вагончиками, підйомна кліт, модель була електрифікована, мала досить складну електричну схему. Над виготовленням її хлопці працювали особливо багато й наполегливо. Часто забігали до класу машинознавства на перервах, нерідко збиралися тут і після уроків.

Немає праці в Льоні. Добре знаючи фізику, він легко розбирався в електричній схемі, швидко підбирав потрібні необхід-

них опорів та конденсаторів, доброясно і впрямно виконував електромонтажні роботи.

Модель дістала на виставці високу оцінку. Захоплення електромонтажними роботами, що вилилось в розвинутою у хлопця при її підготовці, перетворилося згодом у любов до радіоелектроніки — однієї зі складових частин його професійної діяльності-інженера, космо-

VIII.

Закінчуючи десятирічку, Леонід Попов не мав вагання, що робити далі. Дуже було вибрано раз і назавжди — він буде льотчиком. Один крок до заповітної мрії. Останній крок через шкільний поріг...

Сьогодні вони встали прийшли до школи як учні. Леоні Попов, Микола і Петро Юніченки, Алла Груша, Рая Остапова... А завтра... Завтра почнеться нове, самостійне життя. Без дзвінків на урок і пригашеного ступогу кришлат, без галасливих шкільних перерв і контрольних робіт... А власне, воно — сьм самостійне, не зване ще життя, — і буде їхньою найсерйознішою контрольною роботою. На зрілість. На чесність. Людиність. Ата-стати про середню освіту, які ім сьогодні вручать, — то тільки перше свідчення їхньої готовності достойно його почати.

І ось їдуть вони до школи гімназії, цесливою торбою. Це будуть сльози на очах і сьм прощання з дитинством, усе це буде потім, пізніше, а зараз вони такі безтурботно щасливі й веселі. Їсі випускники збираються в саду біля школи. Ось поруч них учители. Їхні найкращі друзі і наставники. Сильні доріч у країну пізнання світлої провідної радощі! Від сьогодні йти по ній треба самостійно. Підно, не зблукуючи на мантиї. Як і навчали їх учители.

Випускний вечір... Ось уже лунає всім випускникам аттестати. Ось залунали немінні звуки шкільного духового оркестру. Вечір лягає на Олександрію, густо обнімає солом'яні гігелесні береги. Сюди востаннє прийшли вони разом, усім класом, з улюбленими наставниками Галиною Антоною Кучеренко, Надією Антоною Пахариною, Іллею Сидоровичем Метиком. М'яко лігають під ноги шовкові трави, стіхає хлопчоче гігелесне об прибережні каміння, м'яко й щиро пливе над світом пісня.

З берега річки всі позертають до міста. Тут, на площі Леніна, височить монумент дорожній нам усім людям. Іліч дивиться з постаменту деського й допитливо. Хто вони, ці хлопці і дівчата, що кладуть зараз до підніжжя пам'ятника червоні глалдуси? Чи ліди будуть батьки, імена яких занесено на міську Дошку пошани, що поруч?

— Клімемосі! — звучить над площею. — Клімемосі, дорогий Ілічу, жити на наших запівітиках.

Сонце нового дня золотим тарелем появилося з-за будинків. Площа сьм насте ширшою, пам'ятник гордо зблискує бронзою в його ширім промінні. Так добре, так ясно бути тут зараз, на світанні нового дня, коли сам Іліч укаже тобі дорогу!

РОЗДІЛ

ТРИНАДЦЯТИЙ.

ШЛЯХ ДО МРІЙ

I.

До чого ж здорово прокинутися літньому ранку і пройтися босому по м'якому, ще мокршому від роси морквичу? Леонід виходить із хати, скинувши майку, виконує вже звичний і необхідний комплекс ранкової фіззарядки. Н'яке сльське повітря наповнює легені, і світ навколо здається голубим, як оце раннє небо.

(Далі буде).

В. ДОЛГУНЬ — ЧЕМПІОН ІГОР

Більше тижня в Харкові тривали фінальні змагання Третіх республіканських спортивних ігор молоді з боксу на рівні збірних команд областей і міста Києва. Кіровоградщина була представлена спортсменами обласної ради товариства «Трудові резерви», переважно студентами факультету фізичного виховання педінституту, яких тренують А. А. Яценко та Н. С. Тертилов.

За оцінкою наставників усі наші боксери продемонстрували високі бійцькі якості, віддаючи всі сили перемозі. У другій важкій вазі вміло боксував майстер спорту міжнародного класу Володимир Долгунь. За весь турнір у жодному бою він не мав ускладнень. На самому старті вже в першому раунді судді через панувальну перевагу Володимира зупинили його бій з призером молодіжної пер-

шості країни 1981 року Микола Литвинцем з Донецька. Потім на ринг вийшов суперник Долгуна, а третій — півфінальний поєдинок — кіровоградець виграв по очках у лівийського майстра спорту Сергія Добришкіна.

У фіналі — зустріч із дніпропетровським кандидатом у майстри спорту Віктором Єлізаровим. Очевидно, тренери останнього дали йому настанову не ризикувати, не йти на виграш, а лише протриматись три раунди. Дніпропетровець всіляко запобігав ускладненням, уникав бою, з початку до кінця поєдинку був у глухому захисті. Тож судді одностайно присудили перемогу Долгуню з рахунком 5:0. Володимир став чемпіоном спортивних ігор молоді у своїй ваговій категорії.

Молодим боксерам кандидатом у майстри спорту

Володимирів Сорокіну і Леонідові Черепанову ціною справжньої самозіданості вдалося пробитись

у півфінал. І нагороди — бронзові медалі Ігор. У нерівних умовах з іншими вів бій кіровоград-

ський майстер спорту, чемпіон республіканської ради товариства «Трудові резерви» 1981 року у вазі 63,5 кілограма Леонід Бабинський. Він прибув на турнір з травмованою правою рукою — своєю основною ударною силою. Але й за цих умов виграв два поєдинки, а в третьому поступився чемпіонові України Олександр Розсоці і посів п'яте місце.

Два бої виграв і кандидат у майстри спорту Іван Гринько, але потім не зміг

чинити гідного опору дніпропетровцю Володимирові Швачку, який пізніше завоював звання чемпіона Ігор.

Отже, боксери обласної ради «Трудових резервів» зробили солідний вклад у копилку області — 116 очок. У командному заліку вони були дев'ятими. А очислили турнірну таблицю атлети Донецької області. Призові місця здобули команди Харківської і Дніпропетровської областей.

М. ВІВІЧ.

ЛАУРЕАТИ СПОРТИВНОГО РОКУ

На початку кожного нового року обласний комітет по фізичній культурі спорту при обласній комісії за поданнями тренерських рад і спортивних

федерацій визначає десятих кращих спортсменів минулого року. Представляємо лауреатів спортивного 1981-го:

Лікар Кіровоградської студентської поліклініки майстер спорту з боротьби дзю-до Сергій Гершков, Член товариства «Колос». Зайняв п'яте місце в чемпіонаті республіки серед борців важкої вагової категорії, переможець міжвідомчої першості України 1981 року. Тренер — Л. М. Медведєв.

Кандидат у майстри спорту з легкої атлетики Віктор Легких. Член товариства «Авангард», студент факультету фізичного виховання педінституту. Посів шосте місце в чемпіонаті Української РСР, друге місце — в зоні розіграшу Кубка країни з бігу на 400 метрів. Рекордсмен Кіровоградської області. Тренер — В. К. Іванець.

Майстер спорту міжнародного класу, борець класичного стилю Олександр Ушаков. Член товариства «Колос», студент факультету фізичного виховання педінституту. 1980 року став переможцем міжнародного турніру в Італії і переможцем молодіжної гершості Європи серед атлетів важкої вагової категорії. Бронзовий призер Третіх республіканських спортивних ігор молоді. Тренер — М. М. Бондар.

Світловодська плавчиха майстер спорту Юлія Ковичак. Член товариства «Авангард». Виборола шосте місце на дистанції 200 метрів комплексного плавання на зимовій першості країни з участю зарубіжних спортсменів.

Майстер спорту Леонід Бабинський, член спортивного товариства «Трудові резерви». Студент факультету фізичного виховання Кіровоградського педінституту. Переможець Всесоюзного турніру з боксу на приз легендарного розвідника М. Кузнецова. Бронзовий призер чемпіонату України, чемпіон республіканської ради товариства «Трудові резерви» 1981 року. Тренер — А. А. Яценко.

Спартаківець Сергій Ткаченко, майстер спорту з веслування на байдарках і каное. У складі збірної команди республіканської ради товариства «Спартак» став переможцем міжвідомчої першості республіки з веслування на каное на дистанції 10 тисяч метрів. Тренер — М. С. Кукуруза.

Майстер спорту з боротьби самбо студент факультету фізичного виховання педінституту Володимир Долгих. Член товариства «Буревісник». Срібний призер чемпіонату України 1981 року. Тренується під керівництвом О. Червоненка.

Вихованка тренера А. І. Котенка із Світловодська майстер спорту Марина Корвегіна. Член спортивного товариства «Авангард». Кандидат до складу молодіжної збірної команди країни з плавання. Чемпіонка Третіх республіканських спортивних ігор молоді стилем батерфляй на дистанції 100 метрів. Срібна призерка ігор стилем батерфляй на дистанції 200 метрів і в естафеті 4x100 метрів комплексного плавання.

Тренер ДЮСШ № 3 Кіровоградського міськзона, кандидат у майстри спорту Ніна Ізюменко. Член товариства «Авангард». Срібна призерка чемпіонату України з багатоборства ГПО.

Кандидат у майстри спорту велосипедист Владислав Шкуро. Вихованець ДЮСШ № 3 Кіровоградського міськзона. У складі збірної команди України зайняв третє місце на Всесоюзній спартакіаді школярів 1981 року в гонці на треку. Тренує Владислава В. М. Свєшников.

«Молодий комунар» палко вітає кращих спортсменів Кіровоградщини. Бажаємо вам, друзі, дальшого сходження, успіхів у наступних фіналах Третіх спортивних ігор молоді, сьомих Спартакіадах Української РСР і народів СРСР.

ЛЕГКА АТЛЕТИКА

НА КУБОК КРАЇНИ

Дванадцять збірних команд — Львівської, Харківської, Київської, Запорізької, Кіровоградської та інших областей України — зустрілися в Харкові в зональних змаганнях на Кубок СРСР з легкої атлетики в закритих приміщеннях. Найбільш вдало серед кіровоградців виступили представники обласної ради товариства «Авангард» — вихованці тренера В. К. Іванця.

Майстер спорту Леонід Левченко переміг у потрібному стрибку, подолавши відстань у 15 м 88 см. Серед суперників Леоніда було п'ять майстрів спорту, в тому числі чемпіон VII Спартакіади Української РСР Павло Лобанов із Запоріжжя.

Учениця Кіровоградського кооперативного технікуму першорозрядниця Олена Ковальова була другою в стрибках у довжину — 5 м 77 см. Лише два сантиметри прогнала кіровоградка спортсменка з Харкова Ользі Демидовій. Друге місце в бігу на 400 метрів (50,7 сек) посів кандидат у майстри спорту Віктор Легких.

Друге й третє місця в бігу на 200 метрів поділили між собою учень Кіровоградського машинобудівного технікуму кандидат у майстри спорту Василь Шило і киянин Юрій Кавицький. Вони поступили

ся чемпіонові країни серед молоді Андрію Бодрову. Третім призером на дистанції 1500 метрів стала майстер спорту Ольга Демеха (спортклуб «Зірка»).

У загальнокомандному заліку кіровоградці були сьомими. Це не так уже й погано, якщо врахувати склад учасників зони. Та могло бути й краще. У складі нашої команди — 17 спортсменів. Звичайно, її очковий баланс виграв би, якби інші учасники за своїми результатами хоча б наблизились до авангардівців.

Більше того, кіровоградська команда виступала без штовхальників ядра, стрибунки у висоту та бігунки на 800 метрів і з цих видів не дістала заліку. Не дали заліку команді динамівець Валерій Шульгін і спортсменка з «Буревісника» Ірина Вейнеровська. Перший не зміг узяти початкову висоту в стрибках із жердиною (4 м 40 см), друга зійшла з дистанції в бігу на 40 метрів.

Тож терміново слід викрити заходів для усунення цих і подібних недоробок. Адже не за горами — фінальні змагання Третіх республіканських спортивних ігор молоді з легкої атлетики, а після цього — VIII Спартакіада Української РСР.

Р. МИХАЙЛОВ.

ГАНДБОЛ

ТЕПЕР — ФІНАЛ

Знамення. Тут відбулися зональні ігри чемпіонату республіки з гандболу. В турнірі взяли участь команди третьої групи — спортсменки Кіровоградської, Дніпропетровської, Запорізької та Полтавської областей.

У першому матчі наші землячки перемогли дніпропетровських гандболісток (34:25), у другому — полтавчанок (31:23).

Вивішено стартували запорізькі спортсменки, які до зустрічі з кіровоградками також не втратили жод-

ного очка. І ось — вирішальний поєдинок. Зустрілися, здавалося б, два однакових за рівнем майстерності колективи. І все ж досвідченішими виявились гандболістки Запорізької області. Вони перемогли наших землячок з рахунком 27:23 і очолили турнірну таблицю, набравши 6 очок. У кіровоградок — 4. Ці дві команди в другій декаді лютого візьмуть участь у фінальній частині чемпіонату України з гандболу.

В. о. редактора
А. РОМАНЮК.

«Молодой коммунар» — орган Кіровоградського обласного комітету ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП

м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділу листів і масової роботи — 2-45-36; відповідального секретаря — 2-46-87; відділу комсомольського життя — 2-46-57; відділу пропаганди — 2-45-36; відділу учнівської молоді — 2-45-35; відділу військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; відділу оголошень — 2-56-65; фотолaboratorії — 2-45-35; коректорської — 3-61-83; нічної редакції — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу.

Друкарня імені Г. М. Димитрова видавництва «Кіровоградська правда» Кіровоградського обкому Компартії України м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.